

Font-romeu, el centre del món

LLUÍS SIMON RABASEDA

Aquests dies, mitjans ben nostrats han oblidat que el multicampió olímpic Martin Fourcade, nascut a Ceret i fill de l'antic alcalde de la Llaguna, havia tastat la glòria olímpica abans que Oriol Cardona. Però no només això. La seva vinculació va molt més enllà de la de compartir nacionalitat, tot i que en el passaport d'un posa que és francès i en el de l'altre, espanyol. El 1963, Salvador Dalí en el seu conegut "èxtasi cosmogònic" a l'estació de Perpinyà va declarar que aquell indret era "el centre del món". En l'àmbit esportiu aquell lloc no quedava gaire lluny, també a la Catalunya del Nord, a la vila cerdana de Font-romeu, concretament al seu centre d'alt rendiment.

El biatleta del Capcir ho va escriure al seu web: "Catalunya: de Perpinyà a Font-romeu. Estimo profundament aquestes terres que m'han vist créixer." A l'estació hi va passar hores i hores per perfeccionar el seu estil i la seva punteria i ara ho fa el banyolí, que ha seguit el camí dels grans campions d'esquí de muntanya de Catalunya, començant, és clar, per Kilian Jornet (1987). L'ara entrenador de Cardona, que té gairebé la mateixa edat que Fourcade (1988), és des dels seus temps al centre amic personal del llegendari esportista. El 2010 durant la travessia que va fer Jornet als Pirineus, el biatleta, que ja havia estat campió olímpic a Vancouver, el va acompanyar en algun moment d'una aventura de 830 km, 130 al dia, una odissea només a l'abast dels escollits.

Abans que Oriol Cardona toqués la glòria olímpica i quan encara era un marrec, a Font-romeu, a banda de Jornet, que era vist com un semideu per molts dels esportistes becats, altres campions com Mireia Miró i Marc Pinsach –ara entrenador de la selecció espanyola– van situar l'esquí de muntanya català, quan pocs mitjans en parlaven, a l'altura de les tres grans potències mundials: França, Suïssa i Itàlia. Miró, com Jornet, va ser durant alguns anys una de les grans referents d'aquest esport en l'àmbit internacional, no només en modalitats individuals sinó també en les grans competicions de categoria oberta, com la Pierre Menta o la Mezzalama, que són com la París-Roubaix o la volta a Flandes per als esquiadors. A molts indrets hi viatjaven amb els colors de la nostra selecció. Encara ningú parlava de Jocs Olímpics ni res que s'hi assemblés. Encara l'esport espanyol estava d'esquenes a uns esportistes que podien anar amb senyera –fins i tot el mateix Fourcade– sense que ningú s'esglaiés.

Cardona va entrar al centre de tecnificació amb catorze anys, després de deixar l'esquí alpí. Bormio quedava molt lluny. Però des de Font-romeu va començar un procés, que abans havien fet altres, quan el COI considerava la modalitat de poca volada i amb poc bagatge competitiu. Durant anys, també aquí, se la va associar sobretot a l'excursionisme. Ho podem veure en la pel·lícula que s'ha estrenat aquests dies sobre la tragèdia del Balandrau. Eren

esquiadors de muntanya que anaven a passar una bona estona, com molts altres membres de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, una de les entitats esportives més rellevants de la història del país. Sense els seus tècnics, ningú hauria hagut de treure cap estelada de les grades. Simplement, cap esportista *espanyol* hauria tingut la possibilitat de ser campió.